

ת"פ 25740/08/13 - מדינת ישראל נגד רון נחום

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 13-08-25740 מדינת ישראל נ' נחום
לפני כב' השופט מיכאל קרשן

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
רון נחום
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד אורית קלינפלד ועו"ד קרן דסקי
הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד מירב נוסבויים

הכרעת דין

על פי מצוות החוקן אני מודיע על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מביצוע עבירה של הטרדה באמצעות מתבן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשרות (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. נגד הנאשם, רון נחום, הוגש כתב אישום המיחס לו ביצוע עבירות של איוםים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "החוק") והטרדה באמצעות מתבן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשרות (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

2. לפי החלק הכללי של כתב האישום, דימיטרי וילנה גוליב (להלן - "המתלוננים") הם שכניו של הנאשם ברחווב ביאליק 1 ברמת גן. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום ריצה הנאשם עונש מאסר בבית סוהר "השרון". כתב האישום מחזק שני אישומים.

לפי עובדות האישום הראשון, בחודש וחצי לפני 12.5.2013 במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, התקשר הנאשם מבית הסוהר לטלפון הנייד של המתלוננת. כשברקע הדברים תביעה שהגישי ד"ר הבניין בגין בניה שביצע

עמוד 1

הנאשם על גג הבניין, אמר הנאשם למתלוונת: "למה קיבלתי מכתב מבית המשפט, עדיף לך לעזוב את הבית לפני שאני יצא". המתלוונת אמרה לנאשם כי הירייה מתפלת בנושא ונתקה את השיחה. בהמשך לאמר, ועד ליום 12.5.2013 התקשר הנאשם מבית הסוהרטלפון הניד של המתלוון כפעם בשבוע ובקש שתבטל את התביעה בבית המשפט.

3. **לפי עובדות האישום השני**, ביום 12.5.2013 התקשר הנאשם מבית הסוהרטלפון הניד של המתלוון, הזדהה בשמו, שאל את המתלוון למה עושים לו בעיות עם הבניה, ואמר שהוא עושה מה שהוא רוצה בבניין כיוון שמתגורר שם 30 שנה. המתלוון השיב לנאשם כי בית המשפט יחליט אם הוא צדוק. בתגובה אמר הנאשם למתלוון שלא ישכח שיש לו ילדים קטנים ועוד מעט הוא יוצא מבית הסוהר וידבר עם המתלוון בצורה אחרת. כמו כן קרא למתלוון לב ורוסי מסריה.

4. בمعנה לכתב האישום אישר הנאשם את החלק הכללי, ביחס לאישום הראשון - אישר שחוchar עם המתלוונת והוא שחוchar עמה, אך לדבריו לא אים עליה ורק שאל אותה למה הם טובעים, שכן הבניה הייתה קיימת בעת שרכשו את הבית. ביחס לאישום השני - טען שחוchar באקראי עם המתלוון ולא השמיע באוזניו דבר אiom.

במסגרת עדות הנאשם הבהיר עוד כי הנאשם מאשר שבאותה השיחות אמר ליינה שהיתה צריכה לבדוק לפני שקنته את דירתה (עמ' 19 שורה 24), וכאשר התרגז אמר לה - "ילנה אם אני לא מוצא חן בעיניה אז שתמכוור את הבית. אמרתי לה שכנים ומשפחה לא בוחרים"; הוא מאשר שנרג שחבר אליה ביום שישי אחרי השעה 00:12, אז התעריף מהכלא זול יותר; וכי בשיחתו עם ילנה עלה נושא הילדים, אם כי לגרסת הנאשם באופן אחר: "התקשרתי ואמרתי לה ילנה, אני צריך להתחנן לגדל ילדים. אנחנו צריכים לחיות בשכנות טובה ולגדל ילדים, בואי נגמר את הסיפור הזה" (עמ' 20 שורות 11-12).

5. **מטעם התביעה העידו המתלוונים ומטעם ההגנה - הנאשם.**

דין

6. **יריעת המחלוקת בין הצדדים אינה רחבה.**

הנאשם מאשר כי שחוchar עם המתלוונים וمعدותו עולה כי התקשר למתלוונת מספר רב של פעמים; הנאשם מאשר גם שבשיחות בין ילנה לעלו תכנים דומים לאלה המופיעים בכתב האישום; אין כל ספק שברקע השיחות עמדה פנitem של המתלוונים, ושל שכנים נוספים, למחיקת הנדסה בעיריית רמת גן בגין לבניה לא חוקית שבנה הנאשם על הגג (ענין שהוביל להוצאה צו הריסה ולביצועו), ובהמשך הגיעו נגדו תביעה למפקחת על רישום המקראקין ולבית משפט השלום בתל אביב; ברור כי השיחה שהתקיימה בין הנאשם למתלוון תחילתה בטעות, שכן הנאשם סבר שהוא מתקשר למספר של שכנה אחרת בבניין, זיהה צ'סLER שמה.

השאלות הדורשות להכרעה הן האם הנאשם השמיע באוזנו המתלוונים את דבריו האiom המפורטים בכתב

האישום; אם כן - האם עולים דבריו כדי איהם במשמעותו הפלילית; והאם התקשרוינו למתלוונת עולות כדי "הטרדה".

א. תוכן השיחות

7. בעניין זה העידו המתלוונים והנאשם. לאחר שמייעת העדויות ועין במצגים שהוגשנו נחה דעתינו כי האמירות המיחסות לנאשם הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

8. המתלוונת מסרה עדות פשוטה וברורה, נטולת שמן הגזמה או הפרזה.

לගרסתה, יחסיה עם הנאשם היו תקינים לחלוון, גם בשלב הוצאת צו ההריסה (עמ' 7 שורה 32). הוא החל מתקשר אליה רק לאחר שקיבל מכתב מהמפקחת על רישום המקרה. לדברי המתלוונת, תחילת הנאשם "דיבר יפה", אך בשלב מסוים אמר לה שיתחילו לחסוב שיכטרכו לעזוב את הבית (עמ' 5 שורות 25-24). המתלוונת "שתקה על זה", עד שיום שישי אחד התקשר הנאשם ואמר "תחשבו שיש לכם ילדים ואתם צריכים לגדל אותם" (עמ' 5 שורות 27-26). ההפנייה לילדים היא זו שגרמה למתלוונת להבין שהיא חיבת להגיש תלונה נגד הנאשם.

גורסת המתלוונת במשטרה (נ/6, נ/7) אינה שונה מהתויתת מזו שנמסרה בבית המשפט, אם כי, מطبع הדברים הגרסה בבית המשפט הייתה מפורטת יותר.

העובדת כי המתלוונת לא מסרה בחקירותה הראשונה במשטרה (נ/6 מיום 13.5.2013) כי הנאשם איים על ילדיה בהחלט ניתנת להסביר בכך שמדובר היה בגרסה ראשונית בלבד, ויתכן שלא כל הפרטים נרשמו (गרסת המתלוונת בעמ' 11 שורה 21). עובדה זו מתישבת גם עם העובדת כי דבר איהם זה לא נמסר למתלוונת אלא דווקא לבעלה (אשר ביום 7.6.2013 מסר הודעה המפרטת את הדברים).

בנוסף, כעולה מעדויות המתלוונת והמתלוון, השניים החליפו ביניהם בזמן אמת מידע מלא אודות תוכן השיחות. עניין זה, בצירוף חלוף הזמן מאז המקרה ועד לעדות, מסביר את טענת המתלוונת כי השיחה בה הזכר נושא הילדים הייתה שיחה עמה (עמ' 10 שורה 14; עמ' 13 שורה 23).

9. הודיעתו של המתלוון הוגשה כתחליף עדות ראשית (ת/1). גורסתו של המתלוון הייתה אף היא בהירה ופשוטה וגם בה לא הייתה שמן של הגזמה. לדברי המתלוון, הנאשם התקשר אליו בטעות וכשחביב עם מי הוא מדבר אמר לו שהוא רוסי מסריך ושלא ישכח שיש לו ילדים קטנים ועוד מעט הוא (הנאשם) יצא ואז ידבר עם המתלוון בצורה אחרת. שיחה זו הייתה השיחה היחידה שניהל עם הנאשם. המתלוון לא הגיע למשטרה ביוזמתו, אלא לאחר פניית המשטרה.

המתלוון עמד יפה בחקירה נגדית ולא חזר בו מהדברים שמסר במשטרה.

.10. הנאשם, לעומת זאת, סטה בעדותו באופן משמעוני מגרסתו במשפטה (ת/2).

בחקירתו במשפטה הסתפק הנאשם בשלילת הגרסה שהותחה בו ולפיה אמר למטלוננים שעדיף להם לעזוב את הבניין לפני שהוא משתחרר מן הכלא. בנוסף, הנאשם טען שהתקשר למטלוננות פעמיים בלבד ופעם אחת לבעה.

בעדותו, לעומת זאת, אישר כאמור הנאשם שהתקשר למטלוננות כל יום שישי, וחשוב מזה - אישר שהציג למטלוננות למכור את הבית, ואישר שאמר גם דברים קשורים ילדים.

.11. שמעתי את הנאשם על דוכן העדים, ואף שהגורסה שמסר בבית המשפט קרובה למציאות, ברור לי שלא שיתף במלוא הפרטים שעלו בשיחות ביןו לבין המטלוננים. הנאשם כעס על מעורבות המטלוננים במהלך המשפט שהובילו להוצאה צו הריסה נגדו ולסילוק ידו מרכושו שסביר לו בנסיבות (נ/5). הוא אישר שהתקשר ללא הרף למטלוננות וניסה לנוהל עמה מ"מ. הוא אישר שכארה התרגץ אמר לה שכדי שטמכוր את הבית. אף ש מרבית השיחות היו ענייניות, בסופו של דבר "גלש" הנאשם, ככל הנראה בייאשו ומתוך הבנה כי קשה לו לנוהל את המאבק מהחורי חומות בית הכלא, לאיים המפורטים בכתב האישום.

חשוב לציין כי הנאשם אמין הציג עצמו כדעת ישר דרך שמעוני להסדיר את עניינו בדרך שלום, אולם בחקירתו הנגדית נאלץ להודות כי בנה על הגג באופן באופן שסתיר את קולטי השימוש שלו יתר הדיברים (ועל כן הוצא נגדו צו הריסה), בשלב מסוים החליף את צילינדר המנגנון המאפשר גישה לגג הבניין (עמ' 21 שורה 31) ואף אפשר לככלבו לעשות את צרכיהם על הגג (עמ' 22 שורה 7). הנה כי כן, התנהגותו של הנאשם בסיסתון האזרחי בין הצדדים לא הייתה התנהגות נעימה במיוחד, ואפשר לכנסה כוחנית. התנהגות כזו מתאפיינת עם דברי האיום המוחשיים לנאשם.

.12. איןני סבור כי העובדה שלא נמצא שיחות מוקלטות של הנאשם עם המטלוננים עולה כדי "מחדר חקירות". ההגנה לא הציגה כל ראייה ממנה ניתן ללמוד כי כל השיחות שמנהו אסיר מבית הכלא אכן מוקלטות, הדבר בוודאי אינו יכול להיחשב כידיעה שיפוטית, ואני סבור כי תשתיית הראיות שעמדו בפני החוקרים בתחום זה אכן הצדקה פנינה לשב"ס על מנת לברר האם ישנן הקלות של שיחות.

.13. אשר על כן אני קובע כי הוכח לפניי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם השמייע באוזני המטלוננים את הדברים המפורטים בכתב האישום.

ב. איום פלילי

.14. היסוד העובדתי בעבירות האיומים לפי סעיף 192 לחוק מצרי הוכחה כי הנאשם "איים" על אדם אחר בכל דרך, בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסייו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר.

הנאשם, אסיר במשמרות, התקשר למטלוננות וביחס לכך שלא נענתה להצעותיו לוויתר על זכויותיה במסגרת

ההילך האזרחי, אמר לה שתצטרכ לערוב את הבית. זמן מה לאחר מכן התקשר הנאשם לבעה של המתלוונת, אמנים בטעות, אך באותה מסגרת וباותו הקשר אמר לו שלא ישכח שיש לו ילדים קטנים והוא (הנائم) עוד מעט יצא מבית הסוהר.

הקביעה אם תוכן הביטוי הוא אמיתי נעשית על פי אמת מידת אובייקטיבית, מנוקודת מבטו של אדם מן היישוב המצוי בנסיבותו של הנאשם, ולא על פי אמת מידת סובייקטיבית ומנקודת מבטו של הנאשם בלבד [רע"פ 2038/04 2006 (4) פ"ד ס(4), 95, 109; להלן - **פסק דין למ'**]. על פי אמת מידת זו ברור לעלה מכל ספק, בשל טיב האמירות, הקשרן, והעובדיה כי היה ידוע לנמעני השיחה כי הנאשם הוא אסיר במשמרות, כי הנאשם השמייע באוזניהם של שני המתלווננים בדבר "איום", במשמעות הנורמטיבית של המושג.

15. היסוד הנפשי בעבירות האויומים הוא מחשבה פלילתית בתוספת מטרה ("בכוונה להפחיד את האדם או להקנינו"). על רכיב המטרה ניתן להחיל את הלכת הצפויות (פסק דין למ', 128). ברור כי הנאשם היה מודע לטיב התנהגותו ולנסיבות (כולל קיומה של זיקת עניין בין המתלוון לבין ילדיו). אני קובלע כי הנאשם אמר את הדברים המיוחסים לו מתוך כוונה להפחיד, או לפחות הפחות להקניט את המתלוון ואת המתלוונת. הנאשם מכחיש שאמר אמירות אלה, והן יתפרשו לפי משמעותם הרגילה, שאינה מיטיבה עמו.

16. אשר על כן יורשע הנאשם בשתי עבירות של אויומים לפי סעיף 192 לחוק.

ג. הטרדה

17. סעיף 30 לחוק התקשרות (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 קובע כדלקמן:

"30. המשמש במיתקן בזק באופן שיש בו כדי לפגוע, להפחיד, להטריד, לצור חרדה או להרגיז שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים".

18. היסוד העובדתי בעבירות ההטרדה באמצעות מיתקן בזק הוא השימוש בטלפון (או במיתקן בזק אחר) באופן שיש בו כדי לפגוע, להפחיד, להטריד, לצור חרדה או להרגיז שלא כדין".

התביעה מייחסת לנائم את עבירת ההטרדה בכל אותן שיחות טלפון למתלוונת, לרבות ביום שישי אחר הצהרים. הנאשם לא מכחיש את עצמו קיומו של השיחות והשאלה שיש לשאול במישור העובדתי היא האם השימוש היה מן הסוג "המטריד".

לדעתי יש להסביר בחיבור על שאלה זו. הנאשם התקשר שוב ושוב למתלוונת, לרוב ביום שישי בשבוע. הנאשם שאל את המתלוונת מודיע נכנסה לבתו וגרמה להיריסטו (הנائم גר על גג הבניין המדובר). המתלוונת השיבה שסך הכל רצתה שהיא לה קולט פניו. לטעמי, מספר רב של שיחות באותו נושא שהצריך את המתלוונת לפתח בהילכים

(모וצקים לחלוין כפי שהתרברר) נגד הנאשם, עליה כדי "הטרדה", ומכל מקום, השיחה الأخيرة, בה הצביע הנאשם למතונגנת לעזוב את ביתה עליה עצמה כדי "הטרדה" במובנו של מונח זה בסעיף החוק בו עסוקין.

.19. היסוד הנפשי בעבירות ההטרדה הוא מחשبة פלילתית. על התביעה להוכיח כי הנאשם היה מודע להתנהגותו ולקיום הנסיבות.

באתי לכל מסקנה כי הנאשם הצליח לעורר ספק בהתקיימות היסוד הנפשי הנדרש בעבירות ההטרדה, וזאת בכל הקשור לנשיבת כי המעשה היה מן הסוג המטריד והפגעני. המתлонנת העידה כי מעת שבקשה מה הנאשם לא להתחבר יותר חදלו הטלפוןם. אמנם המתлонנת ייחסה את הדבר להתרבות הרשות אך לא הוצאה כל ראייה לכך. ראייתי את הנאשם על דוכן העדים והתרשםתי כי אמר אמת כאשר העיד כי ברגע שהמתлонנת אמרה לו להפסיק להתחבר כיבד זאת.

כיוון שכן, מתעורר ספק שהוא הנאשם הבין אל נכון כי התקשרוותו מטרידות את המתлонנת. ולגביו השיחה الأخيرة - סבורני כי המרכיב הדומיננטי בה הוא האיום ולא ההטרדה, ולא מצאת הצדקה להרשיע את הנאשם בשתי עבירות בגין אותו מעשה (ה גם שהערכים המוגנים אינם חופפים).

.20. אשר על כן יזכה הנאשם מעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק.

סיכום

.21. אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשרות (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 ומרשעו בביצוע שתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ה, 08 פברואר 2015, במעמד הצדדים